

Selv om vårt hjerte fordømmer oss, er Gud større enn vårt hjerte og kjenner alle ting. 1Joh 3: 20.

Merk deg disse ordene: Gud kjenner alle ting! Derfor feller han en annen dom enn vårt hjerte.

Hvordan skal det oppfattes? Det skal vi snart se. Kristus sier at hans legeme og blod ble gitt for oss. Er du ikke enig i at hvis du virkelig fullt ut kunne tro og fatte hva det betyr at Guds Sønn gav sitt legeme og blod for oss, så ville du begynne å rope av fryd og glede: «Alle synder er jo mot dette ikke en gang som en gnist mot et stort hav!»

Men akkurat slik ser Herren det bestandig. I himmelen har Kristi blod alltid den største verdi. Der gjelder det mer enn hele verden. Du og jeg har så begrensede hjerter at de aldri makter å fatte eller beholde det som altså er større enn hele verden. For våre mørke og skrøpelige hjerter har Kristi blod svært liten verdi. Men for Gud har Kristi blod alltid en umåtelig og usigelig stor verdi.

Det vet Kristus. Derfor kunne han si: «Den som er badet, er ren over det hele. Også dere er rene». Du og jeg kan ikke riktig tro dette. Men Kristus tror fullkomment at Kristi blod gjelder. Derfor kan han dømme slik vi nå har sett.

Tenk grundig over dette! Så vil du, selv i den aller største syndenød, kunne si til Gud: «Hellige Far! hvis du nå vil forkaste meg, må du først forkaste din elskede Sønn og hans legeme og blod, som du har mottatt som løsepenge for meg. Du kan ikke forkaste meg, så lenge du ennå godtar løsepengen!»

Dette er den egentlige grunnen til at nåden er uforanderlig. Men Johannes sier: «Gud kjenner alle ting». Og det er ennå flere årsaker til at nåden er urokkelig. Vi ser i Luk 22 at Kristus på forhånd visste at Peter ville komme til å falle og fornekte ham. Da vet jeg at hvis denne svakheten hos Peter hadde vært nok til at Kristus ville forkaste ham, så hadde han jo allerede gjort det. Og da ville han jo aldri hatt grunn til å være nådig mot ham. For helt fra begynnelsen kjente han til alle Peters svake sider. Han trodde ikke et øyeblikk bedre om Peter enn han virkelig var.

Det er en total avsporing hos oss når vi liksom tenker at Gud bare ser våre tanker nå og da. Mens han har sett dem alle fra første stund av. Han ser i et øyeblikk alt som bor i oss, alt ondt som kommer til å bryte ut gjennom hele livet. Skulle han noen gang ville forkaste oss, eller bli trøtt av oss på grunn av noe av dette, så ville han jo aldri ha begynt med oss; å frelse oss, dra oss til seg og benåde oss.

Han vet at vi hvert øyeblikk, de gode og de mindre gode, egentlig er akkurat den samme. Hos en kristen er det to naturer, kjødet og Ånden, som alltid kjemper mot hverandre. Det ene øyeblikket har Ånden overmakt, så herlig at vi knapt merker noe til kjødet. Nå merker vi bare at liv, fred, kjærlighet og gudsfrykt rår. Så kan vi oppleve at kjødet og djevelen igjen får overtaket så grufullt at vi knapt merker noe til Ånden. Hvem merket i fristelsens stund noe til Ånden hos Peter? Men så fikk igjen Ånden overtaket når han «gikk ut og gråt bittert».

Men Kristus vet altså hele tiden at vi egentlig er den samme gjennom alle disse situasjonene. Han lar seg ikke forville! Der Peter står og viser seg så sterk og trofast, i hagen, vet Kristus alt nå hvordan han den samme kvelden skal falle. Og det øyeblikket Peter faller, vet Kristus også da at Peter i hjertet, i

Ånden, er den samme trofaste vennen. Når skulle han da ha noen grunn til å forkaste Peter? Å gripe dette hører med til «den skjulte visdom».

Men ennå en gang slår vi fast at «Gud kjenner alle ting». Kristus taler om de skrøpelige disiplene sine, som alle sammen i prøvelsens stund forlot ham. Men han sier at disse en gang skal være i himmelen og sitte på tolv troner og sammen med ham dømme Israels tolv stammer. Da er de fullstendig rene fra all synd og skrøpelighet. Kristus vet at vi en gang, gjennom en hel, uendelig evighet, skal være fullstendig rene. Fulle av kjærlighet og hellighet, til hans ære og lovprisning i all evighet.

Da synes jeg vi med all fortrøstning, slik en eldre lærer skriver, kan si: «Å, kjære Gud! Jeg ber deg at du i det øyeblikk jeg faller, vil se meg slik som jeg en gang skal være i himmelen. Der jeg aldri skal synde mot deg, bare elske og lovprise deg i evighet. Vil du derimot se på meg slik som jeg er på jorden, da ser du en synder som hvert øyeblikk på dagen i en eller annen form synder mot deg. Men ser du meg slik jeg skal bli i himmelen, da ser du en hellig sjel som aldri i evighet synder mot deg, men alltid og fullkomment elsker og lovpriser deg. Se meg i denne tilstand, og bli ikke vred om du i tretti, førti eller femti år – som jo bare er som to eller tre sekunder i evigheten –, ser meg kjempe i svakhet og skrøpelighet».

Å, måtte denne usigelige nåden få innta, styrke og fryde alle Guds barns hjerter, så vi ikke elsker noe høyere enn denne kjære, omsorgsfulle Frelseren.

Da blir den kjærligheten også den rette helliggjørelsens kilde og kraft. For kjærligheten gjør allting lett, og «kjærligheten er lovens oppfyllelse». Må Gud, for sin kjærlighets skyld øke vår tro og vår kjærlighet!